

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 grudnia 2016 r.,

sprawy **K. S.**

skazanego z art.13 § 1 w zw. z art. 280 § 1 w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ka .../15

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt VII K .../13,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adv. M. S. Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23% podatku VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 lipca 2015 r. K. S. został uznany za winnego czynu z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia

wolności. Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 kwietnia 2016 r. w ten sposób, że czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikowano jako usiłowanie rozboju, tj. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i karę pozbawienia wolności obniżono do 3 lat i 9 miesięcy. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając temu orzeczeniu rażącą obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

„- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na błędnej, dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie - szczególnie zeznań [...] i wyjaśnień K. S. - polegającą na nieuprawnionym przyjęciu, że dowody zgromadzone w sprawie dają podstawę do ustalenia, że K. S. obejmował swoim zamiarem popełnienie czynu zabronionego kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena dowodów, w tym szczególnie zmiennych zeznań pokrzywdzonego, prowadzi do wniosku, że zamiarem K. S. nie było popełnienie rozboju na osobie pokrzywdzonego, co najmniej zaś materiał dowodowy obligował Sąd Okręgowy do powzięcia wątpliwości odnośnie zamiaru K. S. i wobec ich nieusuwalności, rozstrzygnięcia tych wątpliwości na korzyść skazanego poprzez eliminację z opisu czynu art. 280 § 1 k.k. i jego ewentualnych form stadialnych co skutkowało błędnym ustaleniem przez Sąd Okręgowy, że K. S. obejmował swoim zamiarem popełnienie rozboju i błędnym przypisaniem mu sprawstwa czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.”

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Okręgowy w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Dość lakoniczna w swojej treści kasacja koncentruje się na zakwestionowaniu poprawności oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd I instancji (a podzielonej przez Sąd II instancji). Autor kasacji, podobnie jak

obrońca oskarżonego czynił to w apelacji, przedstawia alternatywną wersję zdarzenia, argumentując, że wyrywanie pokrzywdzonemu torby przez drugiego z bijących (D. C.) nie miało na celu jej zaboru, ale co najwyżej odsłonięcie ciała ofiary i wystawienie jej na dalsze ciosy. Skarżący nie poparł swojego stanowiska żadną, nawet minimalną argumentacją mającą wykazać, że istotnie doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które wskazał w *petitum* kasacji. Stąd, wysunięty w skardze zarzut nie może być uznany za skuteczny w świetle wymagań art. 523 § 1 k.p.k. Stanowi on w istocie polemikę z przyjętymi w sprawie ustaleniami faktycznymi w kwestionowanym przez skarżącego przedmiocie, mającymi swoje źródło również w wyjaśnieniach oskarżonego K. S. Należy zwrócić uwagę, że Sąd odwoławczy, rekapitulując precyzyjnie jego wyjaśnienia zaznaczył, iż wszak on sam wskazywał, że całe zdarzenie wyglądało dla niego na tzw. „dziesionę”, czyli gwarowo (slangowo) określany rozbój (k. 1798). Stąd teza kasacji, że strona podmiotowa jego czynu nie została wykazana (znamię celu przywłaszczenia) nie znajduje uzasadnienia, zwłaszcza w świetle art. 7 k.p.k.

W nawiązaniu do wywodów kasacji należy dodatkowo podkreślić, że wprawdzie w niniejszej sprawie doszło do wydania orzeczenia reformatoryjnego przez Sąd odwoławczy, ale odmienna ocena ze strony tego Sądu dotyczyła elementów przedmiotowych zdarzenia (i w konsekwencji przyjęcia usiłowania, a nie dokonania rozboju), natomiast strona podmiotowa czynu nie była przedmiotem nowych ustaleń. Jest to istotne o tyle, że skoro sąd odwoławczy nie uzupełniał postępowania dowodowego i w tej kwestii nie przyjął własnych, odmiennych ocen, niż w kontrolowanym wyroku, nie można mu zarzucać w postępowaniu kasacyjnym przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, kształtowania podstawy faktycznej wyroku z naruszeniem zasady określonej w art. 410 k.p.k. i obrazu zasady *in dubio pro* (tak m.in. w postanowieniu z dnia 22 września 2016 r., III KK 129/16).

Z tych zatem względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.